

Đuờn Thơ Non Sông

Khung Trời Kỷ Niệm

Hãy đốt đi khung trời kỷ niệm
Để tro tàn với bụi thời gian
Trôi theo mây, mây trời quên lãng
Đêm thu về lắng đọng nào tan.

Kỷ niệm xưa là trời thu nhỏ
Đêm ngồi buồn đếm những vì sao
Ôi tuổi thơ giờ còn đâu nữa
Nay ra đi đến tận phương nào.

Dòng thời gian lơ lửng thăm đi
Đêm thanh tao có tiếng rì rì
Nhớ thương ai trúc lòng nước nở
Hay buồn vì không bạn cố tri.

Gió âm thầm giắc ngủ đu đưa
Đưa người về một giấc mộng xưa
Nơi đó có khung trời kỷ niệm
Tan đi rồi đọng lại thành mưa.

Lâm Anh Tuấn (UW)

Màu Áo Ấy

Sao tôi vẫn thương hoài màu áo ấy
Áo học trò màu trắng đẹp thơ ngây
Dáng trinh nguyên tôi ôm ấp những ngày
Bao kỷ niệm của một thời con gái!

Màu áo trắng vẫn là màu luyến ái
Biết bao chàng, bao kẻ đã đắm say???
Nhật ký buồn năm cũ vẫn còn đây
Mà người đã ra đi không trở lại!

Thương chi thế? Một chút tình vụng dại
Để bây giờ ôm kỷ niệm đắng cay
Biết bao giờ tay được nắm trong tay?
Ôm thương nhớ cho vừa màu áo ấy!

Tình đã lỡ thôi đành ly cách vậy
Chia tay rồi hình bóng cũng nhạt phai
Hãy vui vầy trong hạnh phúc tương lai
Hương áo trắng — hương tình ta nhớ mãi!

Kim Đan Tử
(San Francisco State U)

Còn gì trong anh?

TL Mực Tím

Anh nghĩ gì không với tháng ngày
Dãi dẫu sương gió mỗi đôi tay
Suốt nửa kiếp đời thân viễn xứ
Bờ bến nơi đâu ở chốn này?!

Anh nghĩ gì đây ở quê người
Bao giờ anh thấy được niềm vui?
Tất cả quanh anh còn xa lạ
Tìm được không anh chút tiếng cười?

Anh nghĩ gì không ở cuộc đời
Có còn mộng ước tuổi đôi mươi?
Hay chỉ còn lại thân khô trụ
Dĩ vãng hiện về... yêu dấu ơi!

Anh nghĩ gì không ở chính mình
Những lần anh đứng ngắm bình minh
Nếu mãi bên anh là xa lạ
Một trời thương nhớ... có còn in?

Tạp Ghi:

Nợ Non Sông!

• **LÊ TẠO**

Đã thật lâu mới nghe lại giọng nói ấm cúng, chân thành của Tí Tiều Tuy. Sau khi cúp điện thoại, lòng tôi chợt cảm thấy lâng lâng khó tả. Tiếng nói của hấn sao cứ dội đi dội lại trong óc tôi, đẩy tôi vào hoàn cảnh phải mang món nợ tình thần đối với Non Sông.

“Tao bây giờ như cảm thấy già đi, nhưng không dứt được nợ mày ơi! Bỏ Non Sông thì tội nghiệp, mà nếu “ôm” thì chỉ có nước chết. Giờ chỉ còn cách làm được gì thì làm, rán giúp một số anh em mới gầy dựng lại...”. Tí Tiều Tuy lúc giỡn, hấn là một con ma, lúc chân tình thì hấn cũng... tha thiết không thua ai! Nghĩ tới lời hấn, nghĩ tới Non Sông, thoáng một chút buồn. Những ai đã từng gắn bó với Non Sông thì không dễ dãi gì buông ra mà không day dứt. Ôi! Quả là cái... NỢ. Nợ... Non Sông! Nghĩ đến hấn, đến Quân, Trịnh Trọng và bao người trước đó như Khánh, Huệ, Tú, Hiệp... càng thêm cảm phục. Viết đến đây lòng chợt nhớ đến câu thơ của ai đó:

*Nợ nhà, nợ xe... siêng làm, siêng trả
Nợ... Non Sông ai trả, trả chưa?*

Gần tám năm qua, một đoạn đường tuy ngắn nhưng công sức của bao người đã bỏ ra không phải là ít. Những người chăm sóc Non Sông luôn mang một trách nhiệm nặng nề. Một bông hồng cho những ai đã chăm sóc, nuôi dưỡng Non Sông trong thời gian qua và cho những người chấp nhận bao thiệt thòi để gánh vác Non Sông trong những ngày sắp tới. Nợ đúng là “Nợ trần ai không vay mà trả”. Đến bao giờ mới trả hết hả Đạ? hả Quân?

Nhắc tới Non Sông, tôi chợt nhớ tới Mai Hà. Tôi thích thơ anh ngay từ những bài đầu anh cộng tác với

Non Sông. Thơ anh ngọt. Cái ngọt mặn mà của mía lau. Thơ anh không dày đặc chữ nghĩa nhưng ý tưởng cứ dài ra, ngân mãi. Tôi muốn nhắc lại một bài thơ của anh. Đây không phải là bài thơ tiêu biểu nhất, nhưng là bài cuối cùng anh gửi cho Non Sông. Vì tính chất cuối cùng của nó, tôi muốn đọc lại, nhắc lại như một kỷ niệm đẹp trong những ngày tháng gắn bó với Non Sông. Bài thơ chỉ vắn vện bốn câu. Tuy ngắn nhưng lối diễn đạt quả là tài tình. Ai cũng biết, người luyện võ muốn đi được những đường quyền táo bạo, chớp nhoáng, cần phải rèn luyện đúng mức và phải có một nội công thâm hậu. Và ở đây, chữ nghĩa của anh thuộc loại... thượng thừa này. Thử đọc lại bài thơ của anh:

*Cuối sông nước trở về nguồn
Cuối đời nhau có nỗi buồn chuta nguôi
Cuối trời mây trắng còn trôi.*

Đọc tới đây, rồi thôi, bài thơ không đáng nói. Điểm đặc biệt là ở câu chót. Toàn bộ bài thơ nằm ở câu này. Bây giờ thêm câu chót vào là đọc lại toàn bộ bài thơ:

*Cuối sông nước trở về nguồn
Cuối đời nhau có nỗi buồn chuta nguôi
Cuối trời mây trắng còn trôi
Cuối con đường hẻm, em ngồi ru con.*

Ba câu đầu chỉ là điểm tựa dùng để bẫy câu thứ tư. Đọc xong câu thứ tư, bài thơ không chỉ dừng lại ở đó mà cứ dài ra, ngân mãi. Câu thứ tư là một tuyệt chiêu trong toàn bộ bài quyền. Bài thơ thuộc loại mượn cảnh tả tình. Loại thơ này: làm dễ nhưng khó hay. Bài thơ phải chan hòa cả tình lẫn cảnh. Chấm dứt bài thơ, nếu chỉ thấy cảnh mà không gợi tình, đích thị là bài thơ dở. Nếu cảnh và tình ngang nhau, hòa hợp trong khuôn khổ bài thơ: bài thơ vừa. Nếu bài thơ chấm dứt, cảnh đã “vẽ” xong mà tình cứ gợi ra, lan rộng khiến người đọc miên man, ngẫm nghĩ: đúng là bài thơ hay. Câu cuối cùng trong bài quả là lợi hại. Tại sao không là người khác, mà lại là EM? Tại sao không là: Cuối ngôi biệt thự, mà là “Cuối con đường hẻm”? Chữ “EM” hay quá! Biết bao nhiêu thiếu phụ ngồi ru con, nhưng chỉ có hình ảnh của “EM” mới là đáng nói ở đây. Và “con đường hẻm” cũng là một hình ảnh... độc đáo! Thơ anh hay nhưng tiếc là lâu nay không thấy anh xuất hiện dù là trên Non Sông hay trên các báo văn học khác. Hy vọng một ngày nào đó anh sẽ tái xuất giang hồ.

Trong khi đó, về văn, tôi rất thích những chuyện ngắn của Nhị Vũ và Tân Xuyên Tống Minh Đường. Nhị Vũ xuất hiện trên Non Sông từ những ngày đầu. Những truyện ngắn của anh ít khi khúc mắc hoặc phức

tạp bởi anh thường khai thác những hình ảnh hiện thực trong xã hội. Câu chuyện có thể là một hình ảnh... lờ mờ, Mỹ chẳng ra Mỹ, mà Việt cũng chẳng hoàn toàn Việt, nên lẩn tránh giữa hai giòng văn hóa. Hoặc có thể là hình ảnh của một cô gái Mỹ gốc Việt, rất... sòng phẳng trong vấn đề tình cảm. Một trong những truyện ngắn của anh gây nhiều phần nộ cho giới nữ là chuyện “Con Nhỏ Tôi Thương”, mà đề tài là hình ảnh một cô gái có thể nhảy đầm thêu đêm suốt sáng với một người, nhưng lại nhõng nha nhõng nhảnh... YÊU một người khác. Nhưng truyện để lại trong tôi nhiều ấn tượng nhất chính là “Ngày Xưa Chân Sáo”. Câu chuyện kể về cuộc đời của một người con gái. Cuộc đời cô bắt đầu từ những ngày xa xưa, đầy hồn nhiên thơ mộng với những bước đi nhún nhảy như... chân sáo. Khi thực sự bước vào đời, cô đối diện với những phũ phàng của thực tế. Từ đó, cô mất lòng tin. Một khi đã mất lòng tin, người ta thường khó nhận rõ được những điều chân thực của cuộc sống và thường nhìn cuộc sống chỉ có một chiều. Họ như những người đứng trên một chân. Vì vậy thường dễ mất thăng bằng. Và cô gái quan niệm cuộc sống chỉ đơn giản trên vấn đề... tài chánh. Do đó, sự sum họp với mẹ già mà cô hằng ao ước đã đổ vỡ chóng vánh sau khi mẹ cô qua Mỹ đoàn tụ. Nguy hiểm hơn nữa, cô quan niệm hôn nhân cũng thế. Cuối cùng, cô bằng lòng thành hôn với một người... có tiền đã quỳ lụy trước tình yêu. Nhưng hôn nhân cũng tan vỡ. Bởi kẻ đã quỳ lụy thì làm gì có một sự sáng suốt để đối đầu với những biến chuyển của đời sống. Kẻ đã đến với tình yêu bằng tiền bạc thì làm gì có một tâm hồn cao thượng để thứ tha cho kẻ khác và nhất là người bạn đời của mình. Tình nghĩa mẹ con đổ vỡ. Hạnh phúc gia đình tan nát. Người con gái mất tất cả kể từ lúc cô già từ những bước đi nhún nhảy của ngày xưa-chân sáo. Kết thúc câu chuyện, anh đã dẫn người đọc về sự nhiệm màu của chữ... NGHĨA - mà anh không bao giờ tìm thấy trong các tự điển nước ngoài. Và anh kết luận: văn hóa Việt tồn tại một phần là ở chữ NGHĨA. Do đó mới có những: Tình nghĩa, Nhân nghĩa, Ân nghĩa...

Bên cạnh Nhị Vũ, Tân Xuyên Tống Minh Đường cũng là một tay cự phách trên Non Sông. Anh vừa viết văn, vừa làm thơ, nhưng tôi thích giọng văn của anh hơn. Anh cũng rất nặng nợ với Non Sông. Bỏ thì thương mà vương thì... kẹt phải không anh Đường? Tôi thích anh ở điểm: có bài mới là gửi cho Non Sông. Đôi lúc bài của anh quá dài, Tí Tiêu Tụy đánh máy, vừa lặc đầu than thở, lại vừa gật gù khen hay. Một số truyện ngắn của anh lại được (bị?) đăng lại nhan nhản trên

các báo, trong đó, truyện xuất sắc nhất, theo tôi, là truyện ngắn “Chiều Mưa Đất Khách”. Hình ảnh một ông cụ Việt Nam lạc lõng bơ vơ trên đất khách được anh vẽ lại thật tuyệt vời. Ở cái tuổi “thất thập cổ lai hy”, có mấy ai hội nhập được vào cuộc sống mới, quay cuồng như máy móc ở đây. Ông già chiều chiều tưới nước ướm cả khoảng sân trước nhà. Và ngày nào cũng vậy, ông vẫn đơn độc nhìn ra góc sân, bất động, thả hồn về một nơi xa xăm nào đó. Đám con cháu không tài nào hiểu nổi. Người bạn trung niên “share” phòng, dù còn đậm đặc lối suy nghĩ Việt Nam vẫn không thể hiểu chính xác ông già đang nghĩ gì sau cái lưng còm xuống, ngồi trầm ngâm nghĩ ngợi, kéo mạnh từng hơi thuốc ở một góc sân im ắng. Cho đến một ngày, cơn mưa đầu mùa kéo đến, người trung niên ở cùng nhà có nhắc đến cái đẹp của mưa. “Thế cậu cũng thích mưa hả?” Câu hỏi ngạc nhiên của ông già mới giúp anh hiểu được phần nào về một người lớn tuổi trước nỗi cô đơn lạc lõng ở xứ người. Ông già nhớ mưa. Ông già thích hít thở cái mùi âm ẩm, khen khét của đất bốc lên khi cơn mưa đầu mùa đổ xuống. Tiếng mưa rơi nhắc nhở muôn vàn những kỷ niệm xưa cũ, nơi gần bó gần trọn kiếp người. Suy ra cho cùng, hình ảnh ông già là hình ảnh chung. Nỗi niềm hoài hương là tâm bệnh của bao người xa xứ. Cơn mưa, mùi đất... là một trong muôn vàn hình ảnh thân thương của quê hương. Ôi! Làm sao dứt bỏ được. Hai tiếng “quê hương” mầu nhiệm vô cùng. Tân Xuyên viết chuyện như đang kể chuyện. Anh là một người kể chuyện có tài! Hiếm khi tìm thấy những phần nộ trong truyện của anh. Hầu hết, không khí trong truyện đều rất an bình như chính tâm hồn của anh. Hỏi rằng tại sao viết văn? Cười hề hề, anh bảo rằng: để bình quân cuộc sống. Hay! Một võ sư không phải chỉ có khô khốc những đường quyền, một chàng kỹ sư cũng không phải chỉ thu hẹp trong những sáng chế kỹ thuật. Đúng vậy! Anh là tạp hợp của: Võ sư, Kỹ sư và... Văn sĩ (chứ không phải là văn... sư). Anh cứ nói đang chuẩn bị in sách, nhưng đợi hoài, dài cổ! Bao giờ tuyển tập truyện ngắn ra đời hả người lính già Tân Xuyên?

Tôi viết lan man về Mai Hà, Nhị Vũ, Tân Xuyên Tống Minh Đường bởi một lý do. Họ là những người đã từng... sống chết với Non Sông. Mai Hà lâu nay rửa tay gác kiếm. Nhị Vũ đang lánh xa thế tục để... luyện công. Còn Tống Minh Đường? Ngòi bút của hấn đang dần... cạn mực (như một lần hấn than thở với tôi).

Tôi sẽ lần lượt viết về những nhân vật khác — những người đã và đang cộng tác với Non Sông trong những Tạp Ghi sắp tới. □

Đôi đũa lệch

Đo đôi đũa lệch cơm chiều
chợt vu vơ nhớ trong điều muốn quên
so hoài đũa vẫn lệch nghiêng
tay đan từng ngón ưu phiền xanh xao
nhớ mình hờn giận với nhau
như đôi đũa lệch thấp, cao so hoài

• Lộc Quy

Tuyết

Tuyết trắng theo ai, tuyết lại về
Tuyết đọng trên lá, tuyết đẹp ghê
Phố phường muôn chốn đều chìm ngập
Một màu tuyết trắng đẹp não nề...

Tuyết trắng theo ai, tuyết lại rơi
Tuyết sâu, tuyết nhớ, tuyết khắp nơi
Phải chăng tuyết chứa nhiều tâm sự
Muốn trải tình riêng với người đời...

Tuyết trắng theo ai, tuyết đổ kia
Tuyết báo điềm chi? Chuyện phân chia?
Cuối năm thiên hạ đều đoàn tụ
Cớ sao có kẻ lại xa lìa...

Tuyết trắng theo ai, tuyết bay bay
Tuyết phủ khuôn cửa, bọc nhành cây
Tuyết ơi, tuyết lạnh, tình có lạnh
Tuyết vẫn vô tình, tuyết vẫn bay

• Tứ Diễm

Thời con gái

Tuổi bé lớn như nụ hoa chớm nở
Những cành non yếu đuối trước gió đùa
Nụ sầu riêng chưa biết đã sầu chưa
Sao dài đại một nỗi buồn con gái...

Rồi mơ mộng những mộng mơ huyền thoại
Lòng vấn vương theo những lớp sóng hồng
Trông bốn mùa xuân hạ đến thu đông
Dem xao xuyến kết thành ngàn giai điệu...

Gót sen nhỏ còn mềm chân cỏ yếu
Tóc ngang lưng buông xõa suốt nhưng dài
Lông lạnh buồn đọng nhẹ ở mắt nai
Mười sáu tuổi trăng tròn nghiêng nghiêng bóng...

Bao mơ ước bắt đầu về ngưng đọng
Từ một ngày bé chợt biết soi gương
Biết gom mây kết gió xóa nỗi buồn
Tuổi mười bảy hồn vương mệnh mộng nằng...

Biết trách nhẹ gió lùa mây xa vắng
Cười thật tươi khi cây lá xanh chồi
Xây một lần thân tượng ngự trên ngôi
Mười tám tuổi mang mang nhiều nỗi nhớ...

Khẽ bước nhẹ những bước đầu bờ ngõ
Đợ mộng tan nên bước lẻ âm thầm
Thương nhớ về mang nặng những băng khoăn
Tuổi mười chín tim nhen lời thổ thề...

Trên cành tuổi hoa kia không còn bé
Hồn hiển ngoạn đã vương chút ưu buồn
Hoa sầu riêng đã rộ cánh sầu chung
Hai mươi tuổi mệnh mang hồn bỏ ngõ...

Thời con gái có hàng trăm nỗi nhớ
Có vạn lần len nhẹ những sợi thương
Có xa xăm vương nhẹ những nỗi buồn
Và trĩu nặng tâm tư thời con gái...

• TL Mực Tím

LTS: Trước đây, đã có một số trường đại học trong và ngoài tiểu bang California trình diễn một số vở kịch trích từ Non Sông, được viết bởi Võ Thành Đạt. Gần đây, nhiều bạn đã mong có những kịch bản hoặc hoạt cảnh cho các buổi văn nghệ của trường mình. Kỳ này, Non Sông xin gửi đến các trường vở kịch sau đây, nếu trường nào cảm thấy có thể thì hãy dựng vở kịch này cho kỳ văn nghệ Xuân sắp đến.

KỊCH:

GIẤC MƠ CỦA VIỆT

VÕ THÀNH ĐẠT

NHÂN VẬT:

- TIÊN ÔNG: 50 tuổi, hiền từ.
- VIỆT: 22 tuổi, mập, sinh viên.
- TRANG: 25 tuổi, chị Việt.
- HÙNG, HUY, HẬU: Bạn Việt, cỡ tuổi Việt.
- BÀ CHÍN: Mẹ Việt và Trang.
- BÀ BA: Bạn của mẹ Việt.
- Em bé bán thuốc lá, một người ăn xin, cặp vợ chồng bán trái cây, vài người đi đường, vài tên lính và công an, vài cô gái.

MỞ MÀN

VIỆT đang hướng dẫn 3 người bạn khiêng một đàn máy hát vào nhà mình. Cả ba người bạn HÙNG, HUY, HẬU mặt mày nhăn nhó vì sức nặng của cái máy.

VIỆT: Bên này... bên này nè... đúng rồi.... No... no no, this way my men. O.K. Rồi rồi... coi chừng... coi chừng rồi... Thằng Huy nhích qua góc bên kia....

HUY: Ê, sao mày không chạy tới đỡ với tụi tao một tay?

VIỆT: Người ta nói “Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại thành hòn núi cao”, cái đàn máy này chỉ cần 3 người khiêng thôi. Rồi... rồi, đặt xuống đó. Bao nhiêu tất cả, Hậu?

HẬU: Tao nói rồi, một trăm tám mươi lăm đồng.

VIỆT: Bớt còn một trăm rưỡi đi.

HẬU: Ê... ê... hồi nãy mày đồng ý rồi. Bớt tụi tao khiêng cho đỡ rồi sao bây giờ đổi ý.

HÙNG: Thôi tụi mình khiêng về đi.

VIỆT: Thôi bớt 5 đồng đi, tao gần hết tiền rồi.

HẬU: Rồi cũng được. Đưa tiền đây. Cái máy đáng giá 500 đồng, thua bài mày 300 đồng, mày đưa tao chỉ có 180 đồng mà được cái máy, còn lời chán.

Việt móc túi lấy tiền đưa Hậu.

HẬU (hậm hực): Thôi về tụi bay, kỳ tới đánh bài thắng tao sẽ lấy lại cái máy.

VIỆT: Ê ê, ở lại đã, kiếm cái gì uống cái đã.

HẬU: Tao phải ngồi sòng đêm nay, hy vọng kiếm tiền mua cái máy khác chứ nhà mà không có đàn máy buồn lắm.

HUY: Tao đã nói rồi “Cờ bạc là bác thằng bần”. Mày ăn thì không cho tao đồng nào, thua thì cứ sai tao khiêng đồ đem bán trả nợ.

HÙNG: Ai biểu mày khiêng? Tao cũng chỉ khiêng cho nó lần này thôi. Mày đừng có giúp nó nữa.

HUY: Tao giúp nó là vì tao nghĩ đến lời thề hồi đó ở trại tị nạn. Nhiều bữa ban ngày thì cúp nước, đến đêm khuya mới có nước. Có hôm đó tụi tao đi tắm, tắm xong thì tới giờ giới nghiêm mà có mấy cái thằng quái ác nó giấu cái quần của tao rồi bỏ đi, tao ở lại sợ ma quá. Tao mới nhờ nó chạy đi kiếm cho tao một cái quần rồi kết nghĩa anh em với nó, sống chết có nhau. Tao hứa từ đó về sau nó nhờ gì thì tao sẽ giúp, nào ngờ nó nhờ toàn mấy cái chuyện thất đức. Hết đem đồ bán rồi vào lớp ngồi chép bài giùm để nó đứng đánh bi-da...

HÙNG (ngắt ngang): Tao mà như mày thì đời bữa nào nó tắm ở phòng P.E. (Physical Education) thì lên vào giấu lại quần là xóa hết lời thề. (Nhìn đồng hồ) Chết, trễ rồi, tao phải “dzọt” trước.

VIỆT: Về làm gì sớm vậy? Ở lại làm vài lon cái đã.

HÙNG: Tao về chở bà già tao đi chợ. Hôm nay có giỗ rồi, má tao mà nấu chay thì ngon tuyệt. Ủa Huy, mày có đâu cái áo len đẹp quá vậy?

HUY: Bà già tao đan cho tao đó. Cái áo năm trước chật rồi. Nhỏ bỏ tao không biết đan, chỉ biết mua thôi. Má hai đứa mày có đan áo cho hai đứa mày không?

VIỆT: Có nhưng chỉ hồi tao còn ở Việt nam.

HẬU: Bà già tao mất rồi. Thôi tao về.

Hậu đi về.

VIỆT: Sao cái mặt nó buồn buồn vậy mà?

HUY: Thì thua bài phải buồn chứ sao. Đâu như mày ăn cũng mừng mà thua cũng “dzui”. Thôi tụi tao về à.

VIỆT: O.K. Bye!

Huy và Hùng ra về. Việt lúi húi gắn điện vào dàn máy hát. Nhạc nổi lên, Việt ngồi nghe rồi nhún nhảy theo điệu nhạc. Trang bước vô, tay ôm một giỏ quần áo để giặt. Trang có vẻ ngạc nhiên khi thấy dàn máy. Trang kêu Việt nhưng anh chàng ta vẫn nhắm mắt nhắm mũi nhảy điên cuồng. Trang đến tắt nhạc.

VIỆT: What are you doing?

TRANG: Did you hear me call you?

VIỆT: Hear what? You should not turn the music off. You see how fat I am, and I need to work out.

Vừa nói Việt vừa đi lại bần vắn nhạc lên và nhảy tiếp. Trang lại tắt nhạc.

VIỆT: What?

TRANG: Do you know what the date is today?

VIỆT: Jan 17. So?

TRANG: It's almost Tet festival. We need to send “thiệp chúc tết” to our mom in Vietnam.

VIỆT: Why don't you do it?

TRANG: O.K! I will do it. (Nhìn trong túi xách) Cho chị mượn hai đồng mua thiệp đi, làm biếng đi nhà bank quá.

Việt móc túi lấy tiền đưa Trang.

VIỆT: Đừng có chạy làng đó nhe.

TRANG: Hm, what are you talking about? Chị sẽ viết thư mét mẹ.

VIỆT: Nếu chị không trả cho em thì đợi đúng mồng một Tết em sẽ đòi. Mẹ nói đầu năm mà để người ta đòi thì cả năm sẽ rất xui. (cười) Em mà đòi nợ đầu năm thì sang năm chị đừng hòng có bồ.

TRANG: Nè Việt, em có nhắn mẹ điều gì không để chị báo cho mẹ biết.

VIỆT: Tell her... get me 1 girl-friend. Con gái ở

đây khó tính quá.

TRANG: Đừng có nói tầm bậy. Có nhắn gì không thì chị viết luôn cho.

VIỆT: ...Tell her I miss her.

TRANG: I miss her too. Đã gần 10 năm rồi tụi mình không có mẹ bên cạnh nhưng so ra tụi mình vẫn còn may mắn hơn nhiều người khác đó.

Việt ngồi xuống ghế, vẻ mặt hơi buồn.

VIỆT: Máy thằng bạn em gần như thằng nào cũng có mẹ nó làm bánh cho ăn.... Chị Trang biết không, nhiều lúc em ước gì có ông tiên bà tiên hiện xuống giúp em về thăm mẹ....

TRANG: Không có ông bà tiên nào đâu. Ráng học cho giỏi đi là mẹ vui lòng. Nè, ở nhà có đói thì xuống bếp lấy đồ ăn nhe, chị phải đi công chuyện. Đừng quên đem giặt cái giỏ quần áo này giùm chị.

Trang bỏ ra ngoài. Việt cảm thấy mệt và nhắm mắt. Bỗng khói phun lên trên sân khấu. Ánh sáng bỗng đổi thành nhiều màu. Một tiên ông có bộ râu dài, dáng vẻ hiền hòa hiện ra. Việt mở mắt nhìn tiên ông. Ông ta nhìn Việt không nói lời nào.

VIỆT: Who are you?

Tiên ông không trả lời.

VIỆT: Who are you? What are you doing here?

Tiên ông vẫn không trả lời.

VIỆT: Are you deaf? Can you speak English?

TIÊN ÔNG: Hey man, ...no Vietnamese no talk.

VIỆT: Ô, thì ra ông không biết nói tiếng Mỹ. Ông là ai vậy? Và ông ở đâu tới?

TIÊN ÔNG: Không phải ta không biết nhưng ta không thích nói tiếng Mỹ trừ trường hợp cần thiết. Ta là tiên từ trên trời mới xuống.

VIỆT: Are you kidding? Đừng có giỡn. Làm gì có tiên trên đời này. (ngẫm nghĩ) Nếu ông là tiên thì đoán thử trong túi tui có bao nhiêu tiền?

TIÊN ÔNG: Túi bên phải có 5 tờ 1 dollar. Túi bên trái có 3 quarters, nhà người đang cần 1 quarter nữa để đủ tiền giặt đồ.

Việt móc túi ra, giặt mình vì thấy tiên ông nói trúng phóc.

VIỆT: Ông biết bằng lái xe của tôi số mấy không?

TIÊN ÔNG: U5122344. Ngày hết hạn: 23/9/1997. Bảo hiểm xe là hãng State Farm. Hiện tại có 2 cái ticket chưa xóa. Nếu tuần tới không ra tòa thì nhà người sẽ bị phạt nặng hơn.

Việt lùi lại hai bước.

VIỆT: Ông biết tôi đang học lấy những lớp gì không?

TIÊN ÔNG: Sociology 201, Physics 208, English 1. GPA hiện đang là 2.3. Vào mùa vừa rồi Biology được B, Economics bị C, Chemistry bị D, Calculus II bị F. Chỉ có lớp Social Dance là được A...

VIỆT (mất hồn): Stop... stop.... Tại sao ông biết hết vậy?

TIÊN ÔNG: Tại vì ta là tiên ông.

VIỆT: Tiên ông, ông giỏi quá. Ông có thể cho con biết số Lottery kỳ tới là số mấy không?

TIÊN ÔNG: Không!

VIỆT: Tại sao vậy?

TIÊN ÔNG: Tại vì nếu ta biết thì ta cũng đã đi mua vé LOTTERY từ lâu rồi.

VIỆT: Ông đến đây làm gì?

TIÊN ÔNG: Khi nãy mi có ước rằng muốn gặp ông tiên. Nếu mi không thích thì ta đi đây.

VIỆT: Khoan... khoan đã. Đúng rồi, khi nãy... khi nãy con có ao ước được gặp mẹ con. Ông tiên có giúp con được không?

TIÊN ÔNG: Ta chỉ có thể giúp mi thấy mẹ mi đang làm gì thôi.

VIỆT: Vậy ông tiên giúp cho con đi.

TIÊN ÔNG: Nhưng mi phải chịu một điều kiện.

VIỆT: Điều kiện gì?

TIÊN ÔNG: Mi không được đòi chị mi tiền 1 đồng hồi nãy.

VIỆT: Ủa sao chuyện gì ông cũng biết hết. Thôi được.

Tiên ông xoè tay ra, vung lên vung xuống mấy cái. Khói bồng bốc lên và ánh sáng xanh đỏ cũng như âm thanh trầm trầm nổi lên rồi dần dần im lại. Đèn phía Việt tối dần. Phía trái của sân khấu sáng lên, người ta thấy một ngôi nhà lụp xụp nhỏ. BÀ CHÍNH (mẹ Việt) đang ngồi đan áo. Việt lao tới nhưng hình như có một

bức tường vô hình cản Việt lại.

VIỆT: Mẹ... mẹ...

TIÊN ÔNG: Mẹ người không thể nghe người gọi đâu. Người nên để ta tập trung đầu óc để giúp người thấy mẹ người, đừng la lối om xòm.

Phía bên phải sân khấu bà BA bước đến trò chuyện với mẹ Việt.

BÀ BA: Chị Chín, sao mà chị buồn vậy? Bộ có chuyện gì hả?

BÀ CHÍNH: Tui nhớ mấy đứa nhỏ quá chị ạ. Hồng biết dạo này tụi nó bên đó ra sao?

BÀ BA: Chị nên mừng thì đúng hơn. Con cái chị đến được xứ tự do cả, tại sao lại buồn. Tui còn buồn hơn chị nhiều. Hai đứa con đi vượt biên, đứa thì bị bắt nhất 2 năm mới thả, đứa thì mất tích.

BÀ CHÍNH: Tui lo cho thằng Việt con út của tôi. Nó ham chơi lắm. Không biết qua đó rồi nó có lo ăn học, làm việc hay không. Gần 10 cái Tết rồi mà không có cái Tết nào tui nấu bánh chưng, bánh tét, làm mứt cho tụi nó ăn cả. Buồn quá chị ơi. Cái thằng út của tôi nó thích ăn thịt heo ngâm nước mắm lắm, không biết bên đó có ai làm cho nó ăn không.

BÀ BA: Thì con Trang thế nào cũng làm cho nó ăn mà. Con Trang nó giống chị như đúc.

BÀ CHÍNH: Ủ, thế nào con Trang cũng làm cho nó ăn. Con Trang nó hiền lắm. Mà tui không biết nó qua đó có bị ảnh hưởng gì không. Hôm bữa thấy nó gửi hình về bận áo mà không lòi lỗ rốn tui mừng ghê chị ạ. Năm nay nó cũng 25 tuổi rồi. Tui chỉ sợ sau này nó lỡ thương thằng Mỹ, thằng Mẽ hay thằng Cu-ba nào bên đó là tui rầu lắm.

BÀ BA: Thôi tui phải về nấu ăn cho mấy đứa nhỏ.

BÀ CHÍNH: Chị về đi kẻo mấy đứa nhỏ nó trông. Đôi lúc tui cũng ao ước được như chị. Nghèo khổ một tí mà chồng vợ, con cái đầy đủ. Hai vợ chồng tui lui cui một mình, có chút tiền tụi nó gửi cũng đỡ lắm nhưng không có tụi nó mình thấy buồn quá. Suốt tháng cứ trông thư tụi nó. Mong sao cho tụi nó mạnh khỏe, học thành tài, tương lai nếu được thì về giúp quê hương.

BÀ BA: Tui cũng mừng cho chị và buồn cho tui (thở dài). Ui chao, sao lại không buồn được khi thấy con mình mờ mịt tương lai, thua sút con người khác. Thôi tui về nghe chị.

Bà Ba ra về. Bà Chính nhìn theo vẻ buồn bã. Bản

nhạc “Lòng Mẹ” cất lên, Việt nghe trong không gian vọng lên tiếng nói của mẹ mình: “Các con ơi, mẹ nhớ các con quá.” Việt kêu lên: “Mẹ... mẹ ơi”. Bà Chín lặng lẽ ngồi lau nước mắt vì nhớ thương các con. Ánh sáng mờ dần. Nhạc nhỏ dần rồi dứt.

Đèn chuyển sang một góc khác của sân khấu. Bản nhạc “Ai trở về xứ Việt” cất lên nhỏ nhỏ. Người ta thấy trên một con đường nhỏ ở Việt nam có một người ăn xin đang cầm cái nón đưa qua lại xin ăn. Gần đó là một em bé đang ôm một khay thuốc lá mời một người qua đường: “Chú chú, chú mua giùm con gói thuốc đi chú”, người đi đường lắc đầu bỏ đi. Một người đi đường khác cũng vừa đi ngang, em bé tới năn nỉ: “Chú ơi chú, mua giùm con gói thuốc”, người đi đường khoát tay. Em bé nhìn theo tiu nghỉu thất vọng. Sau đó em bé nhìn người ăn xin bỏ vào cái nón của người ăn xin một cục.

Đèn dọi về một góc khác của sân khấu, người ta thấy một người mẹ đang ngồi ở lề đường bán trái cây. Vài người đi qua đi lại có vẻ vội vã. Người chồng bước tới: “Hôm nay bán được không bà?” Bà vợ lắc đầu: “Gần Tết mà buôn bán ế quá. Không biết rồi tiền đâu để lo sắm cho các con trong ba ngày Tết”. Người chồng: “Để tui ráng cuộc vài cuộc xích lô nữa”. Người vợ: “Thôi đi, ông mệt quá rồi, nghỉ đi. Nếu kẹt quá tui sẽ cầm đỡ cái áo dài, hy vọng có đủ tiền mua thịt cho mấy đứa con ăn.” Người chồng cầm tay vợ mình, tỏ vẻ xúc động. Nhạc nhỏ dần rồi dứt.

Đèn dọi qua một góc khác của sân khấu. Trong cảnh tranh tối tranh sáng người ta thấy những bóng đen đang ngồi quanh một cái bàn đầy bia rượu, với những cô gái hầu hạ xung quanh những người đó. Những tiếng cười man dại vang lên.

Đèn chiếu vào một góc khác, người ta thấy những em bé đứng sau những vòng kẽm gai, tay giơ cao những tấm bảng “Give us freedom”, “Tự do hay là chết” v.v... và những người đeo khăn tang ngồi tuyệt thực. Bên cạnh đó là những người lính bịt mặt cầm súng dí vào họ.

Đèn chiếu vào một góc khác, người ta thấy những tên công an Việt cộng đang ghim súng vào một người, người bị bắt hiên ngang chống cự, trên khoảng áo ngay tim của người anh ta có may một lá cờ vàng ba sọc đỏ.

Bỗng dưng đèn tắt hoàn toàn, những âm thanh hỗn độn vang lên một khoảnh khắc ngắn rồi dứt. Đèn bật sáng, Việt nằm trên ghế sofa khản giọng: “Mẹ... mẹ ơi..., tiên ông trả mẹ cho tôi...”. Trang chạy đến.

TRANG: Việt... Việt.. dậy... dậy đi em. Làm gì mà mơ quá vậy?

Việt bưng tỉnh.

VIỆT: Tiên ông... tiên ông... mẹ... mẹ đâu rồi?

TRANG: Em ngủ mơ rồi.

Hậu, Hùng và Huy bước vào.

HẬU: Ê Việt, qua nhà bà già thằng Hùng ăn giỗ, má nó kêu qua kìa. Chị Trang, sao cái mặt nó đờ quá vậy?

TRANG: Nó mới nói với chị là nó vừa gặp tiên ông.

Hùng và Huy cười ngật nghẻo.

HÙNG: Mà ngủ mơ gặp ông tiên, nhưng ổng có cho mày tiền không?

Việt giật mình, thò tay móc túi quần.

VIỆT (lắm bầm): Ông tiên... ông tiên thiệt mà.... 1... 2... 3... 4. Bốn quarters. Ông tiên... đúng rồi, ông tiên cho tao thêm một quarter để giặt đồ.

HUY: Mà giả diên với tụi tao hả? Sao hôm bữa tao cho mày 75 cent mua nước uống mày hồng kêu tao bằng tiên, mà người nào đó cho mày có 25 cent thì mày gọi là tiên.

HẬU: Cái thằng này bữa nay hơi lạ.

VIỆT: Hậu, mày lấy lại cái dàn máy về đi, tao không lấy đâu, trả tiền lại cho tao. Tao không muốn đánh bài ăn tiền mày nữa đâu. Tụi mày biết không tao mới nằm mơ, một giấc mơ có thật. Tao thấy tụi mình đã quên quá nhiều những chuyện không thể nào quên. Tao kể chắc tụi mày không tin tao. Mọi người lạ lùng nhìn Việt. Việt vừa đi qua đi lại vừa kể chuyện. Đèn tối dần.

VIỆT: Tao đã gặp một ông tiên, ổng cho tao thấy mẹ tao. Bả nhớ tao lắm. Bả nói chị Trang sẽ làm thịt heo ngâm mắm cho tao ăn... Còn nữa, tao thấy... tao thấy dân mình nghèo lắm tụi mày ạ. Có nhiều người bò bên lề đường ăn xin, có những em bé áo quần rách rưới, có những bà mẹ vất vả nuôi con, có những người cha, người chồng bất lực nhìn vợ, nhìn con mình đói khổ. Tao thấy những kẻ bất lương chỉ biết hưởng thụ, những bé thơ và người lớn đang tuyệt vọng ở trại tị nạn. Tao thấy bao người yêu nước bị đàn áp.... Tao đọc được sự hy vọng, mong mỏi của bao nhiêu người đang đặt hy vọng nơi chúng mình...”

Ánh sáng mờ dần. Trong bóng đêm người ta nghe tiếng của Hậu: “Tao hiểu, tao hiểu mà thấy gì. Tại sao tại mình có thể quên được?”

MÀN HẠ

ĐÊM ĐÔNG

Đêm đông...

Cơn gió lạnh làm bập bùng bếp lửa
Kẻ giàu sang - áo ấm chăn dày
Người trắng tay,
thất thời
cô đơn lạnh lẽo,
đêm đông mà mắt cứ xa xăm...

Đêm đông...

Ngoài phố kia ai thức
Gã thanh niên say rượu khóc một mình
Người vũ nữ gượng cười nơi tửu khách
Giọt nước mắt khô,
thành hạt tuyết đêm đông...

Đêm đông...

Nơi lề đường góc phố,
những bóng người bó gối đợi đêm qua.

Đêm đông...

Giữa kinh đô phố thị
vẫn vất vả bao đứa trẻ không nhà.

Đêm đông...

Phố phường vẫn nhộn nhịp
vẫn bất hạnh đau thương muôn phần
vẫn muện phiền trần gian đầy nước mắt.

Đêm đông...

Có phép lạ không?
Hãy ban phát những nụ cười!

V.G.F

Nếu

Nếu ngày kia, nắng hờn không đến nữa
Mây đông đưa giăng bủa xám một màu
Ngày ngập ngừng như chẳng muốn lia nhau
Em lạc lỏng lo âu tình chẳng đến

Nếu ngày kia, lá gầy theo định mệnh
Xa lìa cành chệnh choáng nổi tàn phai
Thoáng gặp nhau nay vỡ mộng hình hài
Em mong mỗi — người ngoài câu duyên số

Nếu ngày kia, gió lạnh lùa qua phố
Đem đơn côi se sắt vỗ về đời
Người xa người còn lại những chơi vơi
Em khờ dại ngậm ngùi trong nhung nhớ

Nếu ngày kia, mưa chợt về bờ ngõ
Rớt thì thâm niêm phố chợ vắng nhau
Kéo không gian quay quắt mối tình đầu
Em có lẽ — vùi sâu trong nước mắt

Nếu ngày kia, ngày kia, còn vương mắt
Tình chẳng bay nhưng réo rắt tìm về
Đời bấy chừ, chắc sẽ lắm nhiều khê
Người vẫn nhớ, vẫn mơ về quá khứ?

Bội Thanh
(Iowa State U)

VỀ MỘT PHƯƠNG XA!

Thương tặng Anh Thơ, Minh Nhật, Cẩm Liên

Bài hát năm xưa tản theo mây
Thu giăng chiều lặn nắng thôi vây
Cánh chim man mác buồn nhưng nhớ
Thơ thần, thần thơ ai có hay?

Nguyễn Phượng Linh
Fullerton H.S., tháng 8/94

Refugee — Ty Nạn

Havel asks Patten to halt boat people deportations

PRAGUE, Nov 15 (Reuter) — Czech President Vaclav Havel has appealed to the governor of Hong Kong, Chris Patten, to suspend forced repatriations of Vietnamese boat people from the British colony, a presidential spokesman said. “The president has sent Mr. Patten a personal message asking him to suspend the repatriations of Vietnamese refugees until a more convenient solution is found,” spokesman Ladislav Spacek said.

Havel recently received a request from the International PEN Club seeking asylum for a Vietnamese poet and dissident Nguyen Thi Thoi who left the country in 1989.

Spacek said that Havel, himself a former dissident playwright, intended to participate in a global solution for Vietnamese political refugees. “There is no way in solving individual cases,” he said.

Under an international agreement, Vietnamese boat people deemed to be political refugees have the right to settle in the West. But the overwhelming majority of boat people in camps in Hong Kong and southeast Asia are deemed to have left for economic reasons and must return home under the agreement.

Spacek said Havel did not have the right to grant asylum in the Czech Republic. This was decided by the Interior Ministry.

Coalition Launches Second Phase Of Advocacy Campaign

A coalition of Vietnamese and Hmong communities, international human rights organizations, American veterans associations, and refugee groups has launched the second phase of its advocacy campaign for a fair, humane and honorable conclusion to the Comprehensive Plan of Action (CPA).

The campaign has three objectives: (1) to stave off the forced repatriation of genuine refugees to their places of persecution; (2) to encourage CPA governments to adopt a humane alternative to forced repatriation, along the line of a US legislation which passed the House of Representatives in May; and (3) to request donor governments to independently and fully investigate the alleged shortcomings and failures of the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) in its implementation of the CPA.

As campaign kick-off, the coalition has distributed one thousand copies of the report “Failures of the Comprehensive Plan of Action: Flaws and Corruption in the Screening Process in Malaysia” to officials and organizations in some twenty countries. This is the fourth in the coalition’s series of reports exposing the scandalous refugee screening processes under the CPA; the first three reports focus on the screening processes in Indonesia and the Philippines. A media campaign was launched in October with a press conference sponsored by Democrats Senator Sid Spindler. The series of open

letters on major American and Australian newspapers started in the first phase of the campaign will resume in November. The coalition is also forming delegations to meet with government officials and legislators in many countries to further its cause.

In its first phase, the campaign has brought the issue of Vietnamese and Hmong refugees to the attention of the US Congress and of many CPA countries such as Australia, Canada, France and Germany. As a result, a US Congressional staff delegation in April visited Southeast Asia and Hong Kong for first-hand assessment of the situation; in May, the US House of Representatives passed a legislation to stop funding the scandalous UNHCR refugee program unless all alleged mistakes and abuses in the screening process are corrected; in July, a briefing and two public hearings were held in Congress on corruption and flaws in the refugee screening processes. Similarly, the Australian Senate has amended Migration Bill No. 4 to require the Government to formally question UNHCR about screening flaws and demand remedial actions as necessary. In Canada, the Vietnamese Canadian Federation has approached the Human Rights Sub-Committee of the House of Commons Standing Committee on Foreign Affairs and International Trade to raise the same issue.

In its second phase, the advocacy campaign aims at further raising public awareness and achieving concrete actions towards a solution. The coalition will also approach non-CPA countries to seek their support and involvement in the formulation of such a solution. This second phase is expected to last for the next four months, with events already scheduled in many countries.

For further information, contact Boat People S.O.S. at (703) 205-3916; Vietnamese Refugee Sponsorship Coordinating Council of Canada at (613) 230-8282; Council of Vietnamese Refugee Supporting Organizations in Australia at (612) 726-6595; or International Society for Human Rights at (49) 69-23-6971 (Germany).

BOAT PEOPLE S.O.S.

Cao Ủy Tị Nạn Tái Xét 4 Hồ Sơ Tị Nạn

Hoa Thịnh Đốn — (Tin của Ủy Ban Cứu Người Vượt Biển) Cao Ủy Tị Nạn (CUTN) vừa dùng quyền phủ quyết để thừa nhận quyền tị nạn của một số thuyền nhân, mặc dù trước đây cơ quan này đoán quyết rằng

không hề có vấn đề bất công trong thanh lọc.

Qua văn thư đề ngày 27 tháng 11, Đại Diện CUTN ở Hoa Kỳ, Ô. Rene van Rooyen, đã thông tri cho Dân Biểu Douglas Bereuter biết rằng các trường hợp sau đây được tái xét là tị nạn:

1. Ông Tô Thanh Hưởng, một cựu quân nhân và cũng là thành phần lãnh đạo Phật Giáo Hoà Hảo ở trại Galang, Nam Dương. Từ tháng 10 năm ngoái, Ông Hưởng cùng với 150 thuyền nhân khác đã bị bắt giam ở trại tù Tanjung Pinang sau khi chính quyền Nam Dương đàn áp cuộc biểu tình bất bạo động của thuyền nhân.

2. Ông Trần Văn Điệp, một thiếu úy trốn học tập cải tạo nhưng bị bại lộ và phải đi cải tạo bảy năm từ 1979 đến 1986. Trường hợp của Ông Điệp tạo chấn động trong cộng đồng hải ngoại năm 1992, khi người con trai của Ông là Trịnh Anh Huy tự thiêu trước văn phòng CUTN ngay sau khi cả hai cha con bị mất quyền tị nạn. Ông Điệp cũng bị bắt vào đợt tháng 10 và bị giam ở trại tù Tanjung Pinang cho đến giờ.

3. Ông Phạm Văn Bí ở Mã Lai, cựu hạ sĩ quan quân báo trốn học tập cải tạo. Năm 1984 gia đình của Ông Bí đi định cư ở Hoa Kỳ nhưng Ông bị kẹt lại vì đang trong vòng đào tẩu. Hồ sơ này được Dân Biểu Dana Rohrabacher đưa ra tại buổi điều trần ngày 25 tháng 7 tại Hạ Viện Hoa Kỳ như một bằng chứng của tệ trạng hối lộ tham nhũng trong thanh lọc. Gia đình của Ông Bí hiện ở Westminster, California.

4. Di phước Nguyễn Thị Kim-Anh ở Thái Lan, thuộc dòng Mến Thánh Giá Phan Thiết. Năm 1988, Di phước Kim-Anh cùng với Mẹ Bề Trên của dòng bị bắt với tội danh mưu tính lật đổ chính quyền. Sau khi được thả ra, Di phước Kim-Anh đã lẩn trốn và đi vượt biên. Mẹ Bề Trên cũng đã vượt biên đến Hoa Kỳ và hiện đang phải điều trị ở một viện tâm thần ở Boston, kết quả của các vụ tra tấn chết đi sống lại trong tù cộng sản.

Cả bốn trường hợp này thuộc nhóm 15 hồ sơ do Ủy Ban Cứu Người Vượt Biển (UBCNVB) nộp cho Dân Biểu Bereuter từ tháng 6 năm nay để nhờ chuyển cho CUTN cứu xét.

Dân Biểu Bereuter là người chống đối kịch liệt dự luật 2104/HR 1561 do Dân Biểu Chris Smith đưa ra. Tuy nhiên, qua sự làm việc chặt chẽ với UBCNVB, Dân Biểu Bereuter đã đồng ý can thiệp cho các hồ sơ do Ủy Ban đệ nộp. Đến nay, UBCNVB đã nộp 6 đợt gồm tổng cộng 178 hồ sơ. CUTN mới chỉ cứu xét xong đợt 15 hồ sơ đầu tiên.

Trong số 15 hồ sơ này, ngoài bốn hồ sơ kể trên còn có hồ sơ của cựu thiếu úy Đỗ Văn Hiệp ở Thái Lan cũng đã được CUTN thừa nhận là tị nạn từ năm 1990, nhưng Thái Lan không chịu thả cho đi. UBCNVB và cơ quan LAVAS đã can thiệp liên tục cho hồ sơ này kể từ năm 1991 đến giờ. Nếu không kể hồ sơ này, thì xem như trong số 14 hồ sơ đã có 4 hồ sơ được xét là tị nạn, dù đã bị chính quyền tạm dung đánh rớt thanh lọc và bác đơn kháng cáo. Tỷ lệ sai sót là 30%.

UBCNVB Can Thiệp Cho Các Hồ Sơ Đoàn Tụ Gia Đình

Trong thời gian qua, Ủy Ban Cứu Người Vượt Biển giúp cho các trường hợp gia đình bị tách li trong thanh lọc (chồng đậu vợ rớt, hay ngược lại). Tháng 7 vừa qua CUTN bắt đầu tái xét cho các trường hợp này. Trong số 200 hồ sơ do UBCNVB can thiệp, khoảng vài chục trường hợp đã được giải quyết cho đi định cư. Số còn lại sẽ được lần lượt tái xét trong những tháng tới đây.

Nay UBCNVB bắt đầu can thiệp cho các hồ sơ bị tách li gia đình nhưng không phải do quá trình thanh lọc gây ra:

1. Các trường hợp vợ chồng, một người đi vượt biên và kẹt ở trại trong khi người kia đã đi định cư theo chương trình ODP hay HO.

2. Các trường hợp con cái độc thân kẹt ở trại trong khi cha mẹ đã đi định cư theo chương trình ODP hay HO. Những ai ở trong các trường hợp này xin gửi hồ sơ bảo lãnh về cho Ủy Ban Cứu Người Vượt Biển (và nhớ cho số điện thoại để liên lạc khi cần gấp):

Boat People S.O.S.

Chiến Dịch Vận Động Cho Thuyền Nhân, Đợt 2

Hoa Thịnh Đốn (Tin của Ủy Ban Cứu Người Vượt Biển) — Trung tuần tháng 10 vừa qua, một số hội đoàn Việt và quốc tế phát động đợt hai của chiến dịch vận động cho thuyền nhân.

Mở đầu đợt vận động này, Ủy Ban Cứu Người Vượt Biển (UBCNVB) đã cùng với một số hội đoàn bạn phát hành bản tường trình về tình trạng tham nhũng trong thanh lọc ở Mã Lai. Trên một ngàn bản đã được in ra và gửi đến giới chức chính quyền và các hội đoàn quốc tế tại 20 quốc gia, vốn viện trợ nhiều nhất cho

Cao Ủy Tị Nạn Liên Hiệp Quốc (CUTN). Cuộc vận động đợt hai này có ba mục tiêu: (1) ngăn chặn cưỡng bách hồi hương; (2) khuyến khích các quốc gia thành viên của Chương Trình Hành Động Toàn Diện (CPA) đi tìm một giải pháp nhân đạo giống như giải pháp đã được Hạ Viện Hoa Kỳ thông qua; và (3) yêu cầu các quốc gia cho tiền CUTN điều tra những việc làm tặc trách của cơ quan Liên Hiệp Quốc này. Cũng nằm trong đợt vận động này, cộng đồng người Việt ở Úc đã phối hợp tổ chức một buổi họp báo tại Thượng Viện Úc, dưới sự bảo trợ của Thượng Nghị Sĩ Dân Chủ (Democrats) Sid Spindler. Tại buổi họp báo này, các vấn đề bất công trong thanh lọc, đặc biệt là tình trạng tống tiền, đã được phanh phui trước công luận. Trong thời gian vài tháng tới, chiến dịch đăng giác thư, khởi đầu từ tháng 3 năm nay, sẽ được tiếp tục trên các báo chí lớn của Hoa Kỳ và Úc. Tưởng cần nhắc lại, đợt một của cuộc vận động, kéo dài từ giữa năm 1994 đến giữa năm 1995, đã huy động được sự lên tiếng của Quốc Hội Hoa Kỳ và Quốc Hội Úc, cũng như mở được cuộc đối thoại với Quốc Hội Canada. Kết quả cụ thể nhất của đợt vận động này là điều khoản 2104 của dự luật HR 1561 do Hạ Viện Hoa Kỳ thông qua vào tháng sáu năm nay, và một tu chính án trong Bộ Luật Di Trú Số 4 của Úc đòi hỏi chính quyền Úc phải điều tra về tình trạng thanh lọc thuyền nhân. Trong số các hội đoàn tham gia cuộc vận động đợt hai này, ngoài các hội đoàn người Việt và người Hmong, còn có một số tổ chức nhân quyền và nhiều hội cựu quân nhân Hoa Kỳ.

Việt Nam: Phải Đóng Tiền Mới Nhận Người Hồi Hương

Hà Nội — Ngày 17 tháng 11 vừa qua Thủ Tướng Võ Văn Kiệt chính thức đòi quốc tế viện trợ thì Việt Nam mới nhận lại người bị cưỡng bách hồi hương. Điều kiện này áp dụng cho cả 40 ngàn lao công ở Đức và 40 ngàn thuyền nhân ở Đông Nam Á và Hồng Kông. Bản tuyên bố này được loan tải bởi hãng thông tấn của nhà nước vào đúng dịp Thủ Hiến Đức là Helmut Kohl đang có mặt tại Việt Nam để điều đình về việc thông thương giữa hai quốc gia và về chương trình hồi hương 40 ngàn lao công Việt ở Đức. Trước đây chính quyền Đức đã đồng ý viện trợ 140 triệu Mỹ kim để đổi lấy sự hợp tác của Việt Nam trong việc nhận người về. Nay, với lời tuyên bố của Thủ Tướng Võ Văn Kiệt, chương trình hồi hương bị đình trệ. Tại một cuộc họp báo tại Hà Nội, Thủ Hiến Kohl nhận định rằng chương trình hồi hương sẽ phải hoãn lại. Trong khi đó Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ vẫn tiếp tục thúc đẩy giải pháp Lộ Trình

2 (Track II), qua đó mọi thuyền nhân phải hồi hương rồi mới được tái xét để đi định cư tại Hoa Kỳ. Với lời tuyên bố vừa rồi từ phía Việt Nam, đề nghị này của Bộ Ngoại Giao trở nên thiếu thực tế và có lẽ sẽ gặp rất nhiều trở ngại.

Tổng Thống Tiệp Vaclav Havel Lên Tiếng Bên Vực Thuyền Nhân

Praha — Tổng Thống Tiệp Vaclav Havel kêu gọi chính quyền Anh Quốc tạm hoãn chương trình cưỡng bách hồi hương để quốc tế có thời gian đi tìm một giải pháp nhân đạo. Ngày 15 tháng 11, Tổng Thống Havel đã với Ông Đại Sứ Anh tại Tiệp vào yết kiến để bày tỏ mối quan tâm của Tổng Thống về tình trạng thuyền nhân ở Hồng Kông. Vào cuối buổi yết kiến, Tổng Thống Havel đã trao một lá thư tay cho vị Đại Sứ để chuyển lại cho Thống Đốc Hồng Kông. Tổng Thống Havel lưu tâm đặc biệt đến các trường hợp văn nghệ sĩ bị đàn áp chỉ vì thực thi quyền tự do ngôn luận của mình. Trước đây Tổng Thống Havel cũng cùng cảnh ngộ và đã phải chịu nhiều năm giam cầm dưới chế độ Cộng Sản. Vào hai ngày 12 và 13 tháng 10, một nhân viên thuộc phủ Tổng Thống Tiệp đã ghé thăm trại Tàì A Châu để tìm hiểu tình hình. Sau khi nghe nhân viên này tường thuật về tình cảnh của thuyền nhân Việt, Tổng Thống Havel đã lên tiếng kêu gọi quốc tế cùng nhau đi tìm một giải pháp để chấm dứt thảm trạng thuyền nhân trong nhân đạo và ôn hoà.

Cao Ủy Tị Nạn Hứa Tái Xét Hồ Sơ Bị Bất Công

Geneva — Do sức ép từ nhiều phía, Bà Cao Ủy Trưởng Sadako Ogata mới đây đã chính thức tuyên bố sẽ cứu xét lại các hồ sơ bị ảnh hưởng bởi vấn đề hối lộ tham nhũng. Ủy Ban Cứu Người Vượt Biển đã chuyển ngay một số hồ sơ có sẵn để yêu cầu tái xét cho các hồ sơ này và điều tra về tệ trạng hối lộ tham nhũng ở các trại. UBCNVB đang thu thập thêm các hồ sơ, các chứng cứ và nhân chứng cho đợt hồ sơ kế tiếp, dự trù sẽ nộp cho CUTN vào trung tuần tháng 12. UBCNVB kêu gọi những ai có thân nhân ở trại nằm trong trường hợp này thì hãy liên lạc gấp với Ủy Ban.

Phụ Tá Dân Biểu Đi Thăm Các Trại

Virginia — Một phụ tá dân biểu Hoa Kỳ vừa lên đường đi quan sát tình hình các trại tạm dung ở Nam Dương, Mã Lai, Thái Lan và Tân Gia Ba. Ông Chip Nottingham, phụ tá của Dân Biểu Thomas Davis III, vừa lên đường vào ngày 25 tháng 11. Ông đã được sắp xếp để vào thăm trại Galang và hai nhà tù ở đảo Tanjung Pinang, nơi giam giữ các thành phần lãnh đạo của thuyền nhân. Sau Nam Dương, Ông Nottingham dự định sẽ viếng thăm các trại Sungei Besi và Sikiew, nhưng hiện nay vấn đề vào trại vẫn chưa ngã ngũ. Trước khi lên đường ông Nottingham đã tiếp xúc với Đại Sứ Nam Dương và Thái Lan để thông báo về chuyến đi tham quan này. Được biết, nhiều cử tri của Dân Biểu Davis hiện có thân nhân ở các trại tạm dung. Một số không ít đã là nạn nhân của tình trạng tống tình tống tiền. Trong thời gian qua, Dân Biểu Davis đã can thiệp mạnh mẽ cho các cử tri của ông và hết lòng ủng hộ công cuộc tranh đấu cho thuyền nhân của cộng đồng Việt.

Thêm Một Số Gia Đình Đoàn Tụ

Mã Lai — Theo tin mới nhất từ Mã Lai, một nhóm thuyền nhân vừa được Cao Ủy Tị Nạn tái xét cho đoàn tụ gia đình. Chỉ nội trong vòng một tháng họ sẽ lên đường đi định cư ở Hoa Kỳ. Số người này thuộc nhóm các gia đình bị tách ly trong thanh lọc. Có trường hợp chồng được công nhận là tị nạn và cho định cư trong khi vợ con bị kẹt lại, hoặc ngược lại. Có trường hợp, bố mẹ được định cư mà con cái kẹt lại, v.v. Từ hai năm qua, UBCNVB cùng với một số hội đoàn ở Úc, Canada và Pháp đã liên tục vận động CUTN phải cứu xét cho số trường hợp đáng thương tâm này. Do kết quả của cuộc vận động liên lụy, vào tháng 7 vừa qua, một nhóm 11 người đã được CUTN dùng quyền phủ quyết để cấp quyền tị nạn, sau khi họ đã bị Mã Lai đánh rớt trong thanh lọc. Số người này đều đã lên đường định cư ở Hoa Kỳ. Nhóm mới đây, chưa rõ số người là bao nhiêu, là nhóm thứ hai được tái xét. Hiện nay, theo ước lượng của UBCNVB vẫn còn hàng trăm hồ sơ tương tự. Ủy Ban tiếp tục làm việc với CUTN để hối thúc họ phải giải quyết sớm các trường hợp đoàn tụ gia đình này. Cũng ở Mã Lai, có một số trường hợp sau hơn ba năm vẫn chưa được phát kết quả kháng cáo. UBCNVB đã nhiều lần lên tiếng nhưng CUTN một mực chối rằng không có tình trạng ấy. Mãi đến gần đây, khi UBCNVB trưng dẫn một số trường hợp cụ thể, CUTN không thể chối được nữa và giải thích rằng đó là do trục trặc kỹ thuật đáng tiếc. UBCNVB đang yêu cầu CUTN giải quyết thoả đáng các trường hợp này.

Trại Palawan Bị Cháy. Trên 1,000 Thuyền Nhân Không Nhà Cửa

Phi Luật Tân (Tin của Ủy Ban Cứu Người Vượt Biển) — Một cơn hỏa hoạn thiêu huỷ phân nửa trại Palawan vào tối thứ sáu 13 tháng 10, làm cho trên một ngàn thuyền nhân mất nhà mất cửa.

Theo tin tức từ trại gửi ra cho biết thì Khu 5 và Khu 6 của trại Palawan đã cháy rụi. Xe cứu hỏa đến nhưng vì chính sách cúp nước ban đêm nên không có nước để dập tắt ngọn lửa. Theo văn phòng trại cho biết, tổng cộng 174 căn chòi tranh bị cháy sạch. Số người bị mất nhà cửa lên đến 1,129 người. Số người này hiện đang tá túc ở các sân chùa, sân nhà thờ, văn phòng của các hội thiện nguyện, khu tiệm phở, v.v.

Ông Bernard Quah, nhân viên Cao Ủy Tị Nạn từ Manila, đã xuống trại để xem xét tình hình. Ông ta cho biết rằng Cao Ủy Tị Nạn không dự định xây cất lại các khu nhà đã cháy vì đằng nào trại Palawan cũng sẽ phải đóng cửa vào cuối năm nay. Ông Quah không hề nhắc nhở đến việc cứu trợ cho các thuyền nhân đang trong cảnh màn trời chiếu đất. Sư Cô Thích Nữ Diệu Thảo, Chánh Đại Diện Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất, đã liên lạc ra ngoài và báo cho biết là rất may không một ai bị thương tích gì. Sư Cô cũng gửi lời kêu gọi GHPGVNTN hải ngoại cứu trợ gấp cho nạn nhân của cơn hỏa hoạn.

Hiện nay vẫn chưa biết đích xác nguyên nhân của cuộc hỏa hoạn. Tuy nhiên nhiều thuyền nhân đoán rằng có người sơ ý đánh đổ đèn dầu vào vách tranh. Họ cũng than trách rằng nếu Cao Ủy Tị Nạn và chính quyền Phi Luật Tân không cúp điện và nước ban đêm thì có lẽ cơn hỏa hoạn đã không xảy ra hoặc đã được dập tắt ngay từ đầu.

Cơn hỏa hoạn này xảy ra đúng lúc Cao Ủy Tị Nạn và Phi Luật Tân đang hăm dọa cưỡng bách hồi hương 300 thuyền nhân vào giữa tháng 10 này. Do đó, một số thuyền nhân trong trại đã hốt hoảng báo ra cho thân nhân ở hải ngoại rằng cưỡng bách hồi hương đang được xúc tiến và dân đốt trại để chống đối.

Theo nhận định của Sư Cô Diệu Thảo thì không hề có chuyện đó. Cũng theo Sư Cô thì có lẽ kế hoạch cưỡng bách hồi hương sẽ dời lại đến cuối tháng 10 tới đây.

Thông Cáo Của Ủy Ban Cứu Người Vượt Biển, 10/14/95

Hôm qua, chúng tôi nhận được lời cấp báo của một số người có thân nhân ở trại Palawan về cơn hỏa hoạn lớn ở đó. Chúng tôi đã liên lạc trực tiếp sang Phi Luật Tân để tìm hiểu tình hình. Sau đây là một số điểm cần minh định.

1. Một số người được thân nhân thông tin rằng lính Phi Luật Tân vào trại cưỡng bách hồi hương và dân đốt trại để phản kháng. Lại có nguồn tin nói rằng trên 100 thuyền nhân đã bị biệt giam chờ ngày đưa lên máy bay. Các tin tức này không chính xác. Không hề có việc lính Phi Luật Tân vào trại cũng như không có ai bị biệt giam. Chúng tôi mong rằng đồng bào có thân nhân ở trại Palawan tạm thời an tâm về điều này.

2. Hiện nay trên 1,000 thuyền nhân đang rất khốn khổ. Họ cần sự tiếp trợ gấp. Rất có thể Cao Ủy Tị Nạn và Phi Luật Tân sẽ duy trì tình trạng khốn khổ này để thúc ép thuyền nhân hồi hương. Chúng tôi đề nghị những ai có thân nhân ở trại hãy gửi tài chánh về giúp cho thân nhân của mình gấp. (Chúng tôi đang điều đình với chính phủ Phi Luật Tân để họ cho thuyền nhân được phép nhận tiền một cách dễ dàng hơn lúc trước.) Chúng tôi cũng kêu gọi cộng đồng người Việt ở hải ngoại nhanh chóng lập quỹ cứu trợ cho số đồng bào không có thân nhân giúp đỡ.

3. Mối đe dọa cưỡng bách hồi hương vẫn còn đó. Tình hình hết sức nhiều nhượng và khủng hoảng của thuyền nhân hiện nay rất dễ bị khai thác cho việc cưỡng bách hồi hương. Tuy nhiên, trong mối hoạ cũng có thể có điều may. Ngay ngày hôm nay chúng tôi phát động chiến dịch vận động Giáo Hội Công Giáo Phi Luật Tân cứu trợ và làm lá chắn để bênh vực cho thuyền nhân. Đồng thời, chiến dịch này cũng cố gắng thuyết phục Chính Phủ Phi Luật Tân chấp nhận cho đi định cư những ai có quốc gia tiếp nhận. Như vậy sẽ giải toả được ngay một phần lớn của số thuyền nhân ở trại và đỡ phải tốn tiền xây lại nhà cửa. Chúng tôi thiết tha kêu gọi các hội đoàn và cá nhân trong cộng đồng tiếp tay với chúng tôi trong chiến dịch vận động này. □

Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam miền Nam California
tiếp tục giữ vững truyền thống suốt 13 năm qua,
hãnh diện tổ chức

HỘI TẾT BÌNH TÝ 1996

The Fourteenth Annual

TẾT Festival

“Year of the Rat”

17 & 18 February 1996

at

Rancho Santiago College

1530 W. 17th Street

Santa Ana, CA 92706

'96

I. Introduction

The TẾT Festival is celebrated annually in Southern California as the Vietnamese-American Community commemorates the Lunar New Year or TẾT.

TẾT, marking the beginning of Spring, is the single most celebrated holiday of the year in many Asian Cultures, particularly in Vietnamese and Chinese communities. During this time, families are reunited, ancestors are remembered, and children are showered with gifts and rewards as people from all walks of life embark on anew year. TẾT incorporates the Western tradition of Thanksgiving, the spirit of Christmas, and the excitement of New Year. A big part of this celebration is the popular TẾT Festival.

TẾT festival is a long standing tradition for Asian Communities worldwide and a fourteen-year tradition for the Union of Vietnamese Student Associations of Southern California (UVSA). Since its inception in 1982, the UVSA has recognized the cultural significance of TẾT and has organized an annual TẾT festival for the Vietnamese Community in Southern California. The TẾT Festival organized by the UVSA is the most consistent account of all TẾT festivals, promoting the stability of the organization and its TẾT Festival.

This year, as we ring in the Year of The Rat on the picturesque Santa Ana campus of Rancho Santiago College, thousands are expected to attend the three-day event.

II. Purpose

- To preserve and promote the Vietnamese cultural heritage and traditions to people of all ethnic backgrounds through traditional ceremonies, arts and crafts, entertainment, and cuisine.
- To provide an opportunity for youths to get involved in the spirit of community service
- To raise funds for educational and charitable programs in the community

III. About the Organizer

Supported by numerous organizations and businesses in Southern California, the 1996 TẾT Festival Planning Committee consists of a group of young, energetic and innovative alumni and students from universities and colleges across Southern California. These highly motivated and experienced volunteer professionals and students are committed to providing the community a successful yet meaningful celebration of this traditional holiday. The Planning Committee is a sub-division of the Union of Vietnamese Student Associations of Southern California.

Established in 1982, the UVSA of Southern California is a non-profit, non-partisan organization committed to cultural diversity, education, youth, and community service. Its members include alumni and student organizations of more than 20 universities and colleges ranging from Santa Barbara to San Diego. In the last fourteen years, the UVSA has advanced graduates to some of the finest leaders, professionals (e.g. doctors, lawyers, and engineers), and educators in the community. With emphasis on community involvement, one of the goals of the UVSA is to support educational and charitable programs in the community. A few examples of programs include:

- Over \$100,000 in festival proceeds went to refugee camps overseas, and other charity and non-profit organizations in the community
- Over \$50,000 were awarded as scholarships to Southern California Students
- A tutoring program helping hundreds of students every year
- An annual Youth Summer Retreat program fosters students growth plus many programs aiding to the growth of the Southern California community

IV. Fact Sheet

The 1996 TẾT Festival is the fourteenth consecutive festival organized by the Union of Vietnamese Student Associations of Southern California. Because of the UVSA's consistency in bringing the festival to Southern California every year, this event has earned recognition from federal, state and local agencies and organizations. Following are pertinent information on the event:

- THEME:** "Youth of Today and Tomorrow"
- LOCATION:** Rancho Santiago College (Santa Ana Campus)
1530 W. 17th Street
Santa Ana, CA 92706
- DATE & TIME:** February 17, 1996 — 10:00 AM to 11:00 PM
February 18, 1996 (New Year's Eve) — 10:00 AM to 11:00 PM
- ADMISSION:** There is no entrance fee for attendees in traditional costumes and children under four feet tall. Regular ticket is at \$3.00

SCHEDULE OF EVENTS

The two-day event is filled with traditional festivities plus music, entertainment, games, and sports events. Some of the highlights will include:

- Remarks by dignitaries and honorable guests
- Lion and Dragon Dances
- Firecrackers Show
- Martial Arts Demonstrations

96

- Children's Traditional Costume Contest
- Intercollegiate Beauty Pageant
- Modern and Traditional Fashion Shows
- Sports Competitions
- Carnival Rides
- Arts and Crafts Exhibition
- Health and Science Fairs
- Auto Expo, plus many cultural and fun-filled activities, and over 120 game and food booths.

ATTENDANCE

Attendance has grown steadily since the festival began in 1982 as the Vietnamese Community grew in size and number. Southern California now houses the largest Vietnamese population outside of Vietnam. During last year's TẾT Festival, the Los Angeles Times estimated 50,000 attendees on Saturday alone. This year, thousands of Southern Californians are expected to make their way to observe the holiday with us. The TẾT Festival has also grown its popularity with other ethnic communities in Southern California in recent years.

This year, our festival falls on the weekend of New Year's Eve and Washington's Birthday and is the only festival celebrated during the week.

V. Conclusion

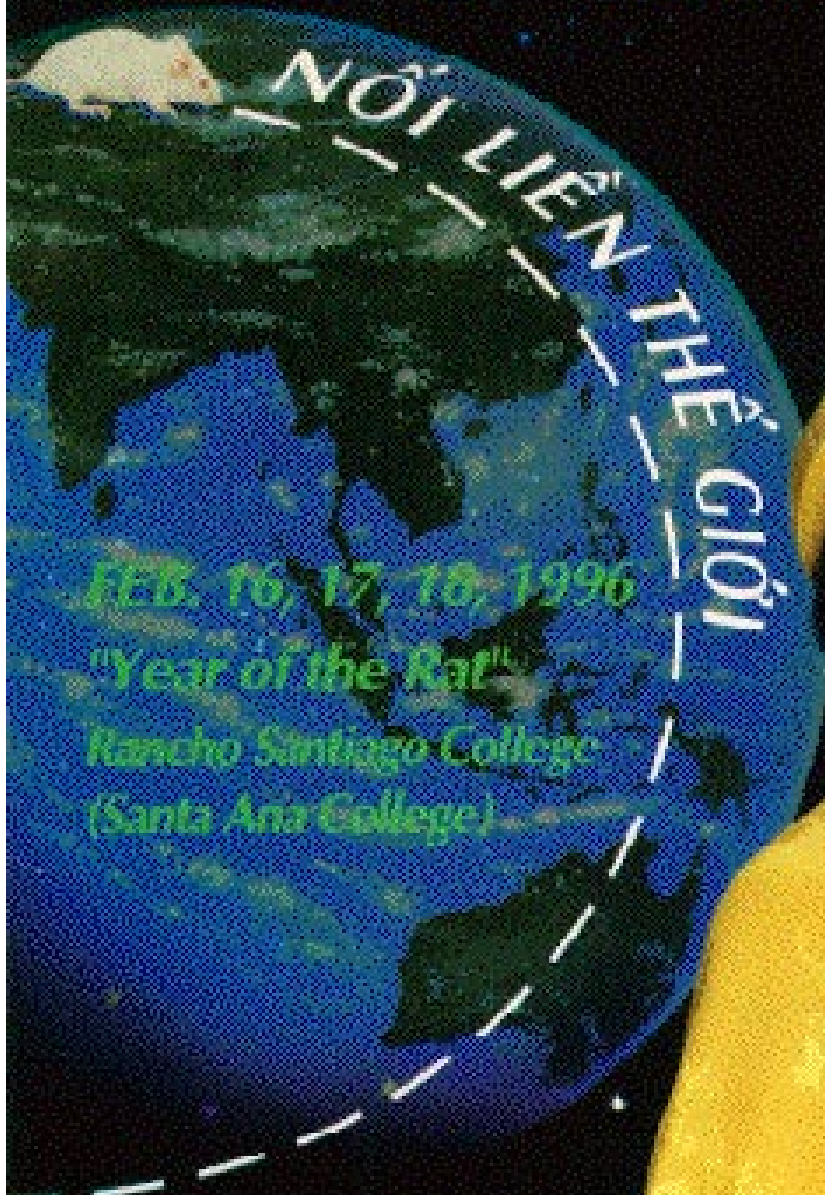
The TẾT Festival offers the Vietnamese Community an opportunity to share its cultural heritage with other communities in Southern California. Since the TẾT Festival tradition began, the UVSA volunteers have worked hard to maintain a meaningful and joyous event for the community.

We hope you join us for the Year of the Rat festival. *Have a happy and prosperous New Year. Chúc Mừng Năm Mới.*

The Union of Vietnamese Student Associations of Southern California is a non-profit organization operating under the IRS Section 501(c)(3). Donations are deductible to the maximum allowed.

TẾT FESTIVAL

95

NỐI LIÊN THẾ GIỚI

FEB. 16, 17, 18, 1996
"Year of the Rat"
Rancho Santiago College
(Santa Ana College)

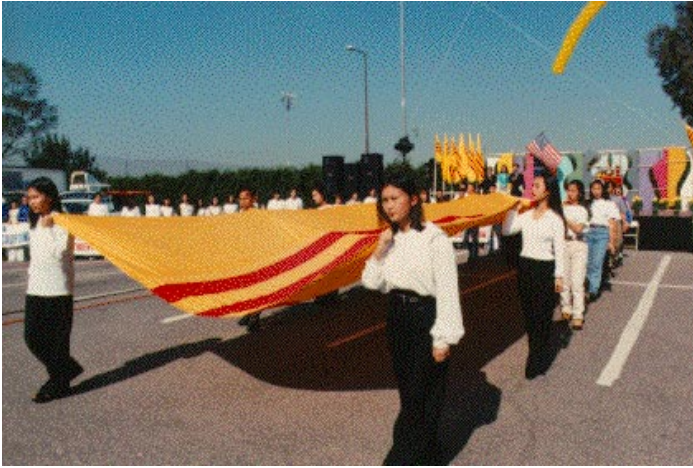

Information: (714) 893-3139
24 hours message: (714) 564-6455
Advertising & Sponsor: (714) 839-1979

Proudly Hosted by Rancho Santiago College — Celebrating 89 years of educational excellence.

Hình Ảnh Hội Tết Năm Thứ 13 — 1995

Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam miền Nam California thực hiện

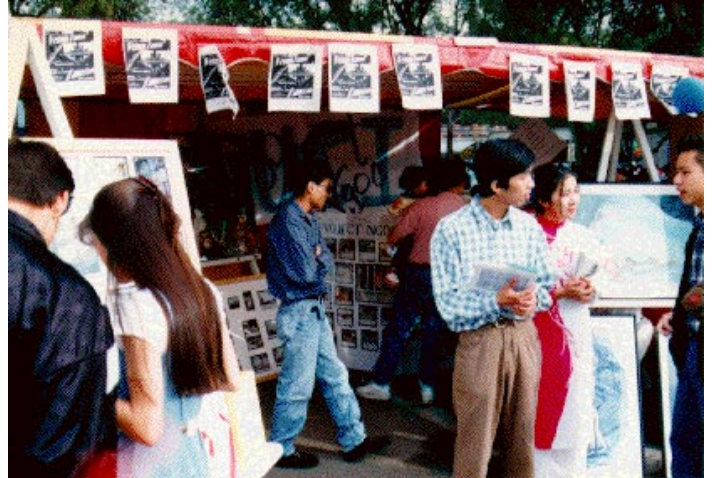
Lễ Rước Quốc Kỳ

Đoàn Lân Quang Trung

Đầu Xuân khai bút

Một gian hàng (Project Ngọc)

Màn Vũ Sinh Viên Liên Trường

Giải Thi Trẻ Em Mặc Quốc Phục Đẹp

Tống Minh Đường (San Diego, CA)

Dear Nga My cô nương,

Bản đạo là Tân Xuyên, vừa đọc mấy lời cô nương nhắn trên Non Sông, xin cảm ơn cô nương. Bản đạo là đệ tử phái Võ Đang. Võ Đang và Nga My có cùng chung phát điểm là Thiếu lâm; vậy thì mình... bà con.

Anh Nguyễn Đình Thắng viết bài “Thuật xử thế của người xưa” rất hay. Nếu cô nương có liên lạc, xin cho tôi hạ gởi lời chào khâm phục. Mong được đọc thêm những bài ý nhị, thâm trầm như vậy đều đều.

Mong cô nương vui, khoẻ, trẻ... mãi để... ăn cơm nhà mà làm chuyện Non Sông.

Anh Đường ơi,

Non Sông báo cho anh biết rằng Nga My mới vừa làm phần thư tín của NS 1 kỳ thì “bị” trường UOP “bắt cóc” rồi. Không hiểu sao anh hỏi thăm ai thì người đó đều bị... đày xa khỏi NS. Đạo này nghe nói anh bị sợi “dây cáp” nào quấn chân tay rồi hay sao mà không thấy viết bài về cho NS. Thân!

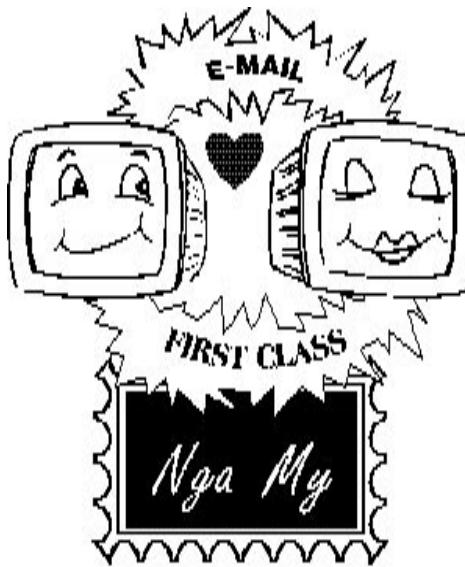
SNOWFLAKE (Winnetka, CA)

Non Sông thương,

Đạo này NS có còn hay mất mà biệt tích giang hồ vậy? Nhớ NS quá mà Snowflake không có thời gian viết bài. Khi nào ra nhớ gởi đến Snowflake liền để nhỏ có tinh thần với.

Hello Snowflake,

Cám ơn Snowflake đã viết bài về cho NS. Hôm nào rảnh nhớ cuối tuần ghé về tòa soạn thăm anh chị em đang làm việc. Nhớ gọi trước (714) 893-3139.

Madame NGUYỄN VĂN THÔNG CÉLICE (Pháp)

Thân gửi các anh chị em tòa soạn Non Sông!

Vào một dịp rất tình cờ tôi được xem magazine “Non Sông” số July 1995. Xin thành thật khen ngợi các anh chị đã mang đến cho tôi và gia đình những giây phút thoải mái với những tiết mục vui có buồn có. Lâu rồi tôi vẫn tìm mua magazine giống như Non Sông nhưng không thấy.

Xin chúc các anh chị được vui mạnh và magazine “Non Sông” được tồn tại mãi.

NS rất vui khi nhận được thư chị, một lá thư đầy chân tình từ phương xa. Thật sự thì chất lượng của Non Sông không đều, do đó anh chị em đang tìm cách đẩy mạnh NS hơn. NS rất cần sự hỗ trợ về mọi mặt bài vở, tinh thần để NS có thể đi xa hơn nữa. Rất mong chị giúp NS phát triển ở Pháp quốc và các nước lân cận. Nhờ chị gởi cho Non Sông một vài địa chỉ của các trường có sinh viên Việt Nam để NS có thể gởi đến họ. Thân!

NGÔ QUANG VINH (Memphis, TN)

Chào các anh chị,

Em có ý kiến về Non Sông. Từ báo được phổ biến khá rộng, vậy sao không nhờ điều kiện này phổ biến những vấn đề quan trọng được lưu tâm. Mục QUAN ĐIỂM BÌNH LUẬN (open to all kinds of responses) trên mặt dân chủ. Những vấn đề chẳng hạn như làm sao để thanh niên Việt Nam hội nhập xã hội mới, giải quyết ưu tư riêng cũng như những ưu tư chung. Em nghĩ rằng không ai đều “secured” cả, hơn nữa hoàn cảnh tạm thời của thanh niên Việt Nam tại hải ngoại rất ư là rắc rối lòng thông, ai cũng phải điền vào những khuyết điểm của chính mình — ngôn ngữ, văn hóa, tinh thần, vật chất v.v.... Ta không đủ năng lực và khả năng để giải quyết xong mọi vấn đề, cho nên, những bài phân tích cặn kẽ, có tính chất xã hội, tích cực, và có sức ảnh hưởng lâu dài thì càng tốt.

Em thấy rằng những bài báo vừa qua có những tay viết hay nhưng mà nếu mình có thể “project” better prospect and impact upon Vietnamese youths in long term thì điều đó thiệt là ý nghĩa...

NS rất cảm ơn về những ý kiến của Vinh. Trong quá khứ cũng như hiện tại vẫn có những tay viết về những vấn đề Vinh nêu lên, tuy nhiên họ viết không được đều đặn. Hiện tại NS cũng đang gặp rất nhiều khó khăn mà anh chị em đang tìm cách giải quyết. Rất mong Vinh giúp NS phát triển vùng bên đó. Thân.

**Độc Giả Ủng Hộ
Non Sông**

Madame Nguyễn Văn Thông . \$30
Lê Tuyết Mai \$20

Đã bao nhiêu rồi...
Đã bao nhiêu rồi...
Đã bao nhiêu rồi...
Đã bao nhiêu rồi...

PHOTOS & GRAPHICS ● HOAI NAM
PRODUCED ● HOAI NAM STUDIO
P.O. Box 54205 ● Minneapolis, MN 55454 ● (612) 622-4850

PRINTING ● TECH PRINTING

*Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam miền Nam Cali trân trọng
giới thiệu bạn đọc Non Sông bộ lịch Áo Trắng của
Hội Sinh Viên Đại Học Minnesota thực hiện gây quỹ.
Mời bạn mua ủng hộ.*

